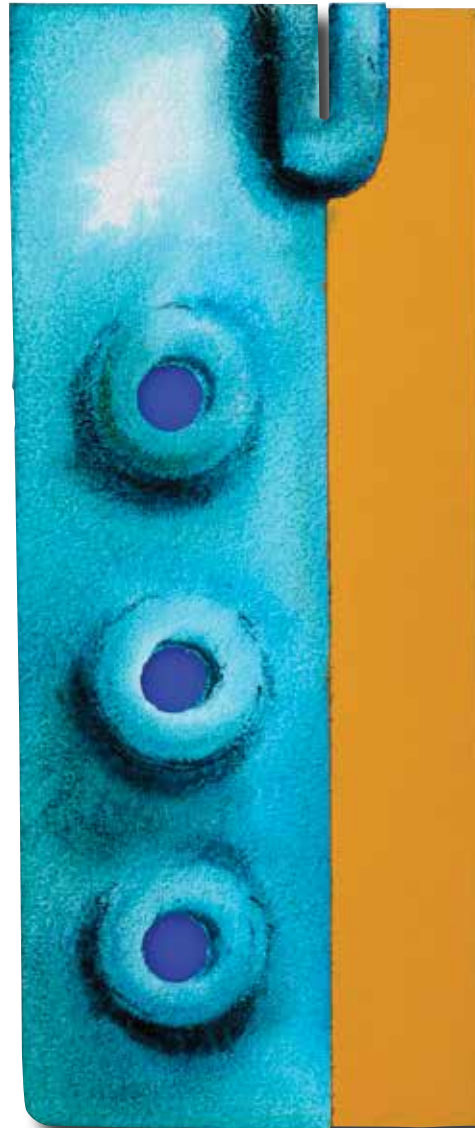

Žlobudranje, 2010,
pleksi, gumiran frotir,
akril, 28,3 x 11,5 cm

Vstavi kovanec, 2010,
pleksi, gumiran frotir,
akril, 32,3 x 13,3 cm

Tehnološki park 2, diptih, 2012, pleksi,
gumiran frotir, akril, 100 x 62 cm

Tehnološki park 5, triptih, 2013, pleksi,
gumiran frotir, akril, 75 x 57,8 cm

Na naslovnici: Tehnološki park 3, 2013, pleksi,
gumiran frotir, akril, 31,5 x 123 cm

MIMIKRIJE 3

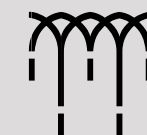
IRENA ROMIH

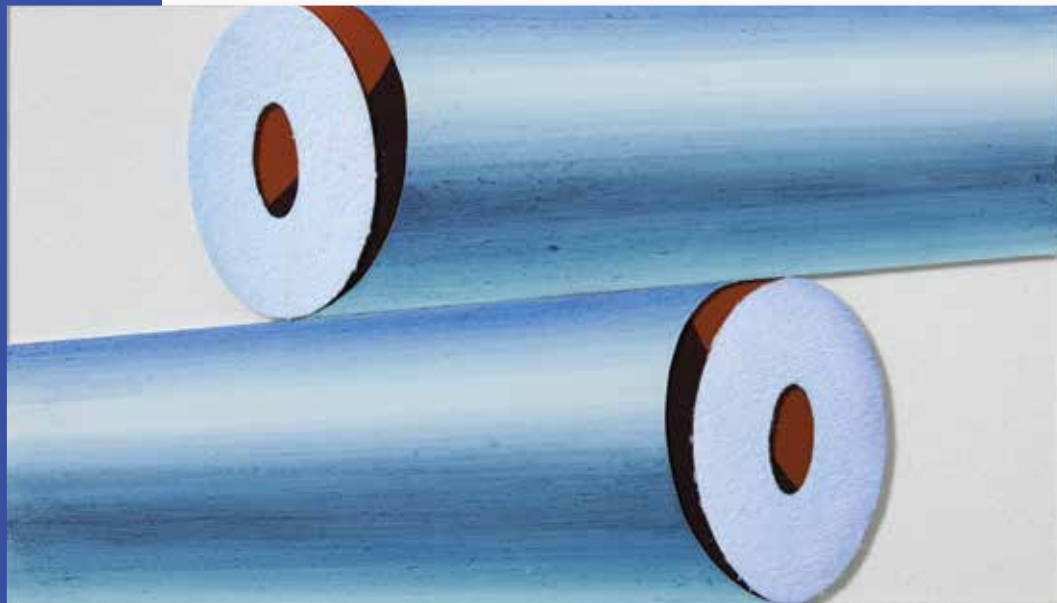
IRENA ROMIH je bila rojena leta 1965 v Celju. Leta 1990 je diplomirala na Akademiji likovnih umetnosti v Ljubljani pri prof. Emeriku Bernardu. Med letoma 1990 in 1994 je bila zaposlena kot oblikovalka v tovarni stekla Rogaška. Leta 1994 je vpisala podiplomski študij na ALU pri prof. Metki Kraševac. Ukvarja se z oblikovanjem, pravo fresko, knjižno ilustracijo, čistim slikarstvom in s filmsko animacijo. Svoja dela je predstavila na več kot štiridesetih skupinskih in dvajsetih samostojnih razstavah. Z družino živi v Ljubljani.

E: irena.romih@guest.arnes.si

Mimikrije 3,
akademska slikarka Irena Romih,
Galerija Šivčeva hiša Radovljica,
7. – 30. november 2014,
kustosinja razstave Barbara Boltar,
besedilo Barbara Boltar,
fotografije Miran Kambič, oblikovanje Barbara
Kokalj Bogataj, tisk Medium d.o.o., naklada
300 izvodov, izdali Muzeji radovljiške občine,
Linhartov trg 1, Radovljica.

GALERIJA ŠIVČEVA HIŠA

Poglej levo – poglej desno
-3, 2014, pleksi, gumiran
frotir, akril, 15,3 x 26,8 cm

Akadska slikarka Irena Romih se tokrat predstavlja z izborom del iz zadnjega ciklusa z naslovom *Mimikrije*, ki nas pritegnejo s svojo živostjo, likovno asociativnostjo in vsebinskim izrazom.

V umerjenem ritmu barv in oblik, ki ga narekuje historični ambient Šivčeve hiše, se slike vrstijo kot nekakšen dnevnik dogodkov, čustvovanj in občutkov, ki jih je slikarka v trenutku ustvarjalnosti priklicala v svoj spomin. V njih so podobe zreducirane na določeno obliko ali na niz ponavljajočih se oblik, ki so po slikarkinih besedah aluzije na neko taktilno izkušnjo mehkebe, ostrine, bočenja ali pa aluzije na psihično stanje izgubljenosti, nasičenosti, negotovosti in tesnobe. Premišljeno položene živobarvne osnove in nianse, darežljivo nabrekle v spiralah, zgoščujoče se v središču ali nabirajoče se ob kotih in robovih, brez neposredno zaznavne vsebine, so nedvomno sugestivna pripoved določenega osebnega stanja.

Ustaljeno, klasično konvencijo slike kot z barvami prekrite ploske površine pravokotne oblike je Irena Romih opustila že pri predhodnih delih. Tedaj je v tradicionalni tehniki freske poslikala porozen lehnjak. Tokrat pa je za osnovo dokaj kompleksni likovni tehniki izbrala prozorni plastični pleksi nosilec. Izbor nosilca je odvisen od

njegovega vizualnega in taktilnega značaja ter od njegove likovne funkcije. Vselej gre za materiale, ki so zaradi svoje uporabnosti precej razširjeni v vsakdanjem življenju (pleksi za reklamne table in napise, gumiran frotir kot zaščita ležišč za majhne otroke in ostarele). Medtem ko je pleksi hladen, gladek, transparenten in trd in ima vlogo fizičnega nosilca slike, pa gumiran frotir deluje kot topla, gosta in mehka tkanina, ki predstavlja podlago za doseganje nenavadnih akvarelnih učinkov. Skupek likovnih elementov ustvarja določeno harmonijo, ki tudi v pomenskem smislu besede mimikrije – prikrivanje in prekrivanje, daje vtis neskončne kombinacije živih in neživih elementov.

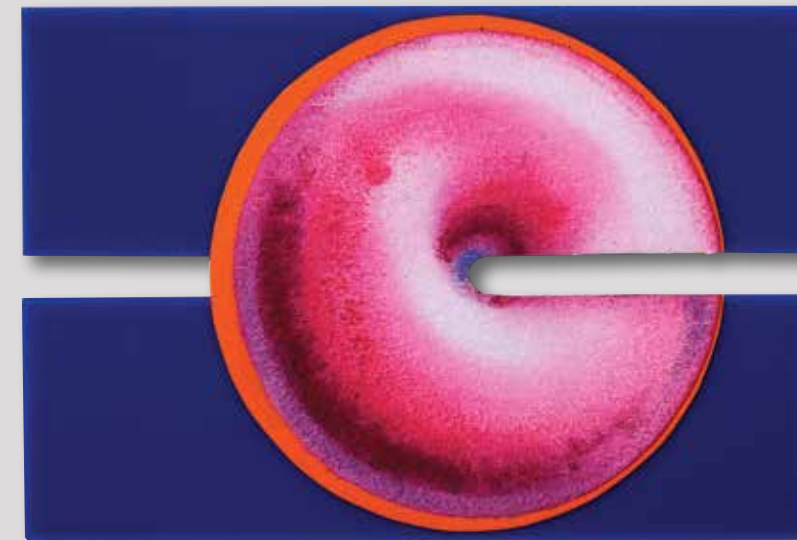
Izrazne možnosti, ki jih je odkrila v sami naravi nevsakdanjega gradiva, je Irena Romih soočila z dvodimenzionalno slikarsko površino, kjer se odvija igra motiva in ozadja. Slika zdaj ni absolutno identična s svojim materialnim, fizičnim nosilcem, temveč ga presega in dogajanje širi tudi v prostor. Pomemben

element, ki ga slikarka vedno dejavno vključuje v vizualno likovno celoto, je stena, ki se pojavlja skozi izrez slikovne ploskve ali kot meja dveh ali več ploskev, torej rob, ki pravzaprav določa, ali se podoba širi navzven v prostor ali zapira navznoter, ali gre za objekt ali pogled skozi odprtino. Bistveno je prepletanje različnih prostorskih nivojev: notranjega in zunanjega, polnega in praznega, prepustnega in neprepustnega, vidnega in nevidnega, na način kot ga določajo barvni pigmenti ali plastični material. Možnost prestopa z dvodimenzionalne površine v fizični prostor odpira poti do raznovrstnih iluzionističnih učinkov.

Raznovrstne so tudi geometrijske oblike, ki po eni strani spominjajo na oblike industrijskega sveta, po drugi strani pa jim lahko najdemo vzporednice v naravi. Zaradi materialov (pleksi, gumiran frotir in sintetične barve) izgledajo kot sodobni vzorci, ki s svojo strukturo kažejo povezave z utilitarnim svetom, njegovim standardiziranim znakovjem in ritmom, hkrati pa nas nasprotno,

Puščica, 2013, pleksi,
gumiran frotir, akril,
33 x 48 cm

Obroč 1, 2011, pleksi,
gumiran frotir, akril,
17 x 25 cm,

Obroč 2, 2011, pleksi,
gumiran frotir, akril,
25,4 x 25 cm

povezujejo z brezčasnimi ritualni neskončnega ponavljanja, ki vodijo v druge svetove in morebiti k smislu samemu.

Za Ireno Romih sta najpomembnejša slikovna ploskev in raziskovanje čiste likovnosti. V prvi vrsti gre za raziskovanje barv in oblik, ki jih likovnica zbira v karakteristične krivulje. Zanimajo jo spekter, intenzivnost in dinamični odnosi dominantnih in podrejenih barv in oblik. Motiv je čvrsto osredotočen okrog kompozicijskega ogrodja. Lucidna nadgradnja oblike usmerja intenzivnost barve in barvnih tonov k plastičnemu znaku. Kolorit združuje posamezne elemente tako, da ustvari prepričljivo koeksistenco barv in barvnih tonov, vertikal, horizontal, premic. Znotraj vsakega dela se dogaja organska uravnoteženost črt, premic, različnih smeri in karakterjev. Struktura, slojevitost in raznobarvnost sestavnih delov na nek način odpirajo sliko. Sestavljanje in razstavljanje nepravilnih oblik, različnih tekstur in njihovi medsebojni odnosi gradijo kompozicijo globinskih abstrakcij.

Barbara Boltar